

ΜΙΚΡΑ ΒΑΣΑΝΑ

(ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ)

Τῷ κ. Ἀριστείδῃ Ν. Κυριακῷ

ΛΟΙ τὸν ξέραν στὸ χωριὸ τῆς Καλογριᾶς τὸ Μῆτσο, τ' ὄρφανέ, δεκαεφτὰ χρονῶ παιδί, πρῶτον στὰ παιχνίδια, μὰ καὶ στὰ γράμματα.

Δὲν εἶχε τότες τὸ χωριὸ ξεχωριστὸ σχολειὸ γιὰ τὰ κορίτσια· στὸ ἴδιο πηγαῖναν ὅλα, ἀρσενικά καὶ θηλυκά, κι' ὁ δάσκαλος, γέρος μὲ ράσα καὶ σκουφο, ἀπ' τοὺς παλιούς ποῦ γράφουν ἢ ἱστορίαις, γιὰ νὰ προλαβαίνει ὅ,τι μποροῦσε νὰ συμβῇ στὰ διαλείμματα μὲ λόγῳ ἢ μὲ μάτι πονηρό, ξεχώριζε τὰ δυὸ ἀντίθετα φύλα σὲ δύο μεγάλους σοφάδες μέσα στὸν ἐξώστη, κι' ἐπερπατοῦσε ἀνάμεσα, μὲ τὴ βέργα στὴ μασκάλη καὶ τὰ χέρια πίσω θηλυκωμένα, ρίχνοντας λοξαῖς ματιαῖς δεξιά κι' ἀριστερά.

Κι' ὅταν ἐκουράζονταν ἀπ' τὸ περπάτημα, ἐκάθονταν στὴ χοντροκαμωμένη καρέκλα του, κι' ἔπαιρνε πρέζες ἀπὸ μιὰ ξύλινη πολυκαιρισμένη ταμπακέρα, ποῦ τὴ φύλαγε σὲ πέτσινη θήκη, κι' ἂν τύχαινε τότες νὰ μυριστῇ καμμιά στραβὴ ματιὰ στὸ ἓνα ἢ στ' ἄλλο μέρος, χτυποῦσε τὴ βέργα δυνατὰ στὸ πάτωμα κι' ἐφώναζε:

— Τὰ μάτια κάτω, σκυλιὰ παραδομένα! Ποῦ κυττάζετε;

Μὲ μιᾶς τριάντα ἢ σαράντα κεφάλια ἐκλιναν μπρὸς στ' ἀνοιγμένα βιβλία, σὰν μεστωμένα στάχια ποῦ τὰ φυσᾷ ὁ λίθας.

Ἦταν δύσκολα τότες τὰ γράμματα. Καὶ καθὼς ἀργοῦσαν οἱ γονιοὶ νὰ τὰ στείλουν τὰ παιδιὰ τους στὸ σχολειό, πολλαῖς φοραῖς ἐχνοῦδιαζαν τὰ μουστάκια τους πρὶν φτάσουν τὸ Ψ' αλ-
τῆρι ἢ τὸ Χριστόφορο.

“Όσο γιὰ κορίτσια, πολὺ λίγα σπίτια, τὰ πλουσιώτερα, τὰ στελναν στὸ σχολειό, κι’ ἐκεῖ μαζὶ διαβάζαν μὲ τ’ ἀγόρια στὶς τάξεις καὶ στὰ ἡμικύκλια.

Πολλαῖς φοραῖς ἐπαῖζαν καὶ τὰ πετρόβουλα, καὶ τὰ σκλαβάκια, καὶ παραέτρεχαν. Κι’ ἦταν ὥραϊο νὰ βλέπῃς τὰ μυρωμένα νιάτα μ’ ἀπλότη ν’ ἀνκατατεύωνται. Μὰ στὸ γέρο δάσκαλο δὲν πολυάρεζε· εἶχε νὰ κάνῃ μὲ πράγματα ἐνάντια, σὰν τὸ μπαροῦτι μὲ τὴ φωτιά· γι’ αὐτὸ καὶ ἄνοιγε τὰ μάτια τέσσερα, γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τῆς ἀστραπαῖς καὶ τῆς φωτιαῖς ποῦ ἦταν ἐτοιμαὶς νὰ πιάσουν κάθε στιγμὴ μέσα εἰς ἐκείνη τὴ μαγεμένη σφαῖρα.

Καὶ ποῦ νὰ πρωτοφτάσῃ ὁ ἄμοιρος!

Μήπως μπορεῖς νὰ κόψῃς τὴ φόρα τοῦ “Ἡλίου, ποῦ ἔρχεται κάθε πρωὶ νὰ λούσῃ μὲ τῆς χρυσαῖς ἀχτίδαῖς τοῦ τὴν ποθητῆ τοῦ Γῆ;

Μήπως μπορεῖς νὰ πνίξῃς τὴν εὐωδιά τῶν λουλουδιῶν, ὅπου σκορπᾷ ἡ ἀνοιξὴ στὸ χαμογέλιο τοῦ “Ἡλίου,

Καὶ σύννεφα ἂν τοῦ προβάλλῃς μαῦρα καὶ παχιά, θὰ σοῦ τὰ κόψῃ. θὰ τὰ λούσῃ, θὰ φανῇ. Πάχνη κι’ ἂν ρίξῃς στὰ λουλούδια δυνατῇ, θὰ τὴν χτυπήσῃ μὲ τῆς σαίταις του, μαργαριτάρια θὰ τὴν κάνῃ καὶ θὰ στολίσῃ μὲ αὐτά, τὰ γλέφαρα τῶν λουλουδιῶν. Ἀπὸ μακρὰ θὰ τὰ φιλήσῃ μὲ τὰ μάτια του κι’ ἐκεῖνα ὀλοπρόθυμα θὰ τοῦ χαρίσουν τὴν ψυχίτσα τους.

*

Ἀπ’ ὅλους τοὺς μαθητάδες ἕναν πρὸ πάντων εἶχε στὸ μάτι κι’ ἐχτρεύονταν ὁ δάσκαλος, τὸ Μῆτσο τῆς Καλογριᾶς, καλὸν καὶ στὰ μαθήματα μὰ καὶ στὰ σκάνταλα. Σὲ ὅ,τι κι’ ἂν ἐγίνετο, παιχνίδι ἢ παρατράγουδο, ἢ μέσα στὸ σχολειὸ ἢ ἔξω στὰ περιβόλια, ὁ Μῆτσος εἶχε τὴν οὐρά του. Μὰ ἦτον πονηρὸς καὶ τοῦ ξέφευγε. Σὰν χέλι ξεγλυστρουῖς ἀπ’ τὰ χέρια του.

Ὁ Μῆτσος ἦτον στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, ἔξυπνος καὶ προικισμένος μὲ φυσικὰ χαρίσματα. Ἐμάθαινε πρῶτος τὰ μαθήματα καὶ τὰ ξηγοῦσε καὶ στάλλα τὰ παιδιὰ καὶ στὰ κορίτσια.

Τὰ σύναζε τριγύρω του καὶ τὰ ἔλεγε:

— “Ἄν θέλετε νὰ μάθητε Ἱστορίαν, νὰ τὴ διαβάζετε σὰν παραμῦθι· κι’ ὅχι σὰν μάθημα. Στὴν ἀριθμητικὴ νὰ βάνετε τὸ

νοῦ σας σὲ ἐνέργεια. Γιὰ τὴν ὀρθογραφία νὰ κυττάζετε πῶς γράφεται ἡ λέξις ὠμορφότερα. Στὸ τόπι δὲν μὲ φθάνετε, γιατί ἔχω μιὰ τέχνη καὶ βάνω τὴ δύναμι στὸ χέρι μου ὅταν θ' ἀκουμπήσῃ τὸ τόπι στὴν ἀπαλάμη μου.

Ἀπόμειναν τ' ἀγόρια χάσκοντα κι' ἔβλεπες δάκρυα μυστικά στῶν κοριτσιῶν τὰ μάτια τὰ ὀρθάνοιχτα.

Κι' ἂν στὴ στιγμὴ ἐτύχαινε νὰ φανῇ ὁ δάσκαλος, ἄγριος καὶ κακός, ὅλα μὲ μιὰ φωνὴ ἐπροφασίζονταν :

— Τὴν Ἱερὰ Ἱστορίαν λέγαμε

Ἐτριξε τὰ δόντια του τότες ὁ δάσκαλος, χτυποῦσε τὴ φτέρνα καταγῆς καὶ μ' ἓνα μούγκρισμα, σὰν ὠργισμένο θηρίο, τοῦ Μήτσου ἔλεγε :

— Σκυλι παραδομένο ! πάλι ἐσύ ! Μαύρη θάναι ἡ ὥρα ποῦ θὰ σὲ βάλω στὰ νύχια μου !

Μαύρη καὶ σκοτεινὴ !

Ἡ παρὰ μία τεσσαράκοντα ἦτον ἡ ἐλαφρότερη ἀπ' τῆς τιμωρίας ποῦδινε μὲ τὴ βέργα του.

Ἀνέβαζε τὸν φταίκτη στὴ ράχη ἄλλου μαθητῆ, καὶ γυρίζοντας τριγύρω στὰ θρανία, ἐμπρὸς ὁ φορτωμένος κι' αὐτὸς ἀπὸ κοντά, μ' ἓνα βελόνι ἐσουδλιζε τὰ πισινὰ τοῦ φταίκτη, ὡς ποῦ τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀπ' τὰ ποδάρια του κι' ἔβαφε τὸ πάτωμα. Ὡς τόσο τὰλλα πλάσματα κρατοῦσαν τὴν ἀναπνοή τους ἀπ' τὸ φόβο τους.

Ἄλλοτες ἐγονάτιζε τὸν ἀμελῆ ἐπάνω σὲ χαλίγια ἢ σὲ ξηρὰ ρεθίθια· τοῦ σήκωνε τὰ χέρια καὶ τοῦδινε νὰ κρατῇ πέτρα ἢ ξύλο βαρύτατο.

Ἄλλαις τιμωρίαις εἶχε τὸ μουντζούρωμα καὶ τὸ φτύσιμο, τὴ φυλακὴ καὶ τὸν φάλαγγα, ἓνα ὄργανο φοβερὸ ποῦ ἔδενε τὰ πόδια γυμνὰ καὶ τὰ χτυποῦσε μὲ τὴ βέργα ὡς ποῦ νὰ βγάλουν αἷματα.

Τὸ μουντζούρωμα καὶ τὸ φτύσιμο ἦταν τιμωρίαις μαλακαῖς, ἐπειδὴ ἔς αὐταῖς δὲν δούλευε ἡ βέργα, καὶ τὰ προτιμοῦσαν μερικοί, ποῦ δὲν εἶχαν αἴσθημα νὰ διακρίνουν τῆς ψυχῆς τὴν προσβολὴ ἀπ' τοῦ κορμιοῦ τὸ βάσανο.

*

Ἐκάναν διάλειμμα ἓνα ὥραϊο δειλινὸ Μαγιάτικο. Ὁ ἡ-

λιος ἔκλινε πρὸς τὴ δύση κι' ἐχρύσωνε μὲ τῆς ἀχιτίδαις του τὰ τζάμια τῶν παραθυριῶν.

Ὁ δάσκαλος ἐκάθονταν στὴ καρέκλα του κι' ἔπαιρνε πρὲς ἀπ' τὴν ταμπακέρα του. Κατάλαβε πῶς κᾶποιο σκάνταλο ὁ Μῆτσος ἐσχεδίαζε. Πῆγε κοντὰ στὸ τζάμι καὶ τὸ ἄνοιξε. Τὸ ἄνοιξε καὶ τῶδαλε σὲ θέσι νὰ βλέπῃ μέσα τὴν εἰκόνα τῶν παιδιῶν κι' ἔκανε τὸν ἀδιάφορο, πῶς τάχα κύτταζε τὰ σύννεφα, πέρα στὴ δύση τοῦ ἡλίου. Μὰ ὅ,τι κι' ἂν ἐγίνονταν, θὰ τῶδλεπε στὸν πρόχειρο καθρέφτη του, κι' ἄλλοίμονο ἂν τὸ παιχνίδι τάραζε τὸ φράχτη τὸ σκληρό, πεῦ ἔθεσε αὐτὸς μὲ τὴν ἐπίβλεψι, ἀνάμεσα στὰ φύλα τὰ διάφορα - ἀρσενικά καὶ θηλυκά!

Ἔτσι παραμονεύει ὁ κυνηγὸς μὲ τὸ τουφέκι του, κρυμμένος πίσω στὰ χλαδιά . . . Ἔτσι κι' ἡ ἀράχνη στήνει τὸ δίχτυ της . . .

Ἐξαφνα ὁ Μῆτσος, θαρρῶντας πῶς ὁ δάσκαλος βλέπει τὰ σύννεφα, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἓνα μεγάλο κόκκινο τραντάφυλλο, καὶ μὲ λαχτάρα ἀληθινὴ τῶρριξε στὸ μέρος τῶν κοριτσιῶν, ἐπάνω στὸ βιβλίο τῆς Λεϊμονιάς, τῆς κόρης τοῦ Παπαῦ.

Ἦτον χαιρετισμὸς τῆς νιότης καὶ τῆς ἐξυπνάδας ἔς τὴν ἐμμορφιά. Ἦτον σπῖθις ποῦ πετιέται ἀπ' ἀναμμένο κάρβουνο.

Ἦτον τὸ φίλημα ποῦ στέλνει τὸ πρωὶ ὁ Ἥλιος στὴ Γῆ.

Ἦτον τοῦ Ἑρωτα τὸ πρῶτο γλυκοχάραμμα.

Σὲ μιὰ στιγμή κι' ὁ δάσκαλος ἐστράφη. Ἄγριος καὶ φοβερὸς ἐπῆρε τὸ τραντάφυλλο, προτοῦ ἡ κόρη νὰ τὸ καλοῖδῃ.

Κοκκίνησε αὐτὴ σὰν τὸ τραντάφυλλο καὶ πλιότερο ἀπ' τὴ διπλὴ ντροπὴ κι' ἀπ' τὸ φόβο της. Τὰ μάτια δὲν σηκώνει νὰ ἰδῇ τριγύρω της καὶ ἡ καρδιά της τρέμει σὰν ψάρι στὰ χέρια τοῦ ψαρά.

— Μαρτύρα, Λεϊμονιά, ποῖος τῶρριξε! εἶπε μὲ ἄγρια φωνὴ ὁ δάσκαλος σηκώνοντας ψηλὰ τὸ τριαντάφυλλο, τὸ φοβερὸ σημάδι τοῦ φταιξίματος. Μαρτύρα, εἶδεμή . . . εἶπε κι' ἐχτύπησε τὴ φτέρνα του.

— Ὁ Μῆτσος Καλογριᾶς . . . μουρμούριξε μέσα στὰ χεῖλη της.

Ἦταν γλυκειὰ ἡ φωνὴ της σὰν τ' ἀεράκι τ' Ἀπριλιοῦ, σὰν

τὸ νεράκι τ' αὐλακιοῦ, μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη μαχαῖρι ἔγινε κοφτερὸ γιὰ τὴν καρδιά τοῦ Μήτσου.

— Μήτσος Καλογριᾶς! ἐφώναξε κι' ὁ δάσκαλος, ὅπως φωνάζει· ὁ κλητῆρας τὸν κατηγοροῦμενο.

Ὁ Μήτσος κατακίτρινος ἐπαρουσιάστηκε.

— Τί προτιμᾷς, τοῦ λέγει ὁ δάσκαλος, μουντζούρωμα καὶ φτύσιμο ἢ βελόνι καὶ βέργα;

“Ὅλα τὰ κορμάκια ἀνατρίχιασαν.

Ἡ Λεῖμονιὰ σὰν κάτι ἤθελε νὰ πῇ, μὰ ἡ φωνὴ της πνίγονταν μέσα στὸ λαιμό. Αἰσθάνθηκε τὴν προσβολή, ποῦ τῆς ἔγινε μὲ τὸ τραντάφυλλο, μὰ δὲν βαστοῦτε καὶ νὰ ἰδῇ τὰ βάσανα ποῦθελε πάθει· ἐξ αἰτίας της ὁ νέος ὁ καλός. Μετάνοιωσε ποῦ τὸν πρόδωκε.

Ἦθελε νὰ πάη κοντὰ στὸ δάσκαλο, νὰ γονατίσῃ μπρός του, νὰ τοῦ φιλήσῃ τὸ χέρι του καὶ νὰ τοῦ πῇ: «Συχώρεσέ τον, δάσκαλε, πρώτη φορὰ γιὰ χάρι μου...» Μὰ ὁ κόσμος θάλεγε πῶς δὲν θὰ ἦτον φρόνιμη καὶ τίμια... Καὶ ὁ Παπᾶς κι' ἡ μάνα της τί θάλεγαν, σὰν μάθαιναν πῶς στὸ σχολεῖο τ' ἀγόρια τῆς ρίχνουν τραντάφυλλα; Καὶ τᾶλλα τὰ κορίτσια καὶ τὰ παιδιὰ τί θάλεγαν, ἂν πρώτη αὐτὴ δὲν ἔδειχνε τὸ θυμὸ της γιὰ κεῖνον ποῦ τὴν πρόσβαλε;...

Κι' ἔτσι στὴν ἡλικία τῶν δεκατέσσερω χρονῶν ἐπάλαιψαν στὴν καρδιά της τὰ δύο αἰσθήματα, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ τιμὴ, καὶ μιὰ στιγμὴ ἐνίκησε τὸ δεύτερο.

Νὰ μιλήσῃ θέλησε· μὰ ἡ φωνὴ της χάθηκε. Νὰ βαδίσῃ θέλησε· τὰ πόδια δὲν κινήθηκαν. Καὶ μόνο τὸ στῆθος της τὸ τρυφερὸ χτυποῦσε δυνατά.

* *
*

“Ὅλοι περίμεναν τοῦ Μήτσου τὴν ἀπόκρισι, καὶ λέγαν πῶς θὰ προτιμήσῃ τὸ φτύσιμο καὶ τὸ μουντζούρωμα, τὰ ἐλαφρότερα, παρὰ τὸ φοβερὸ βελόνι καὶ τὸ δάρσιμο!

Τί εἶναι ἓνα μουντζούρωμα καὶ λίγο σάλιο στὸ πρότωπο; στὸ δρόμο σὰν περνᾷ, στὴ βρύση, πλύνεται... Τὰ ἄλλα εἶνε φοβερά...

Πρώτημα ἄλλο δὲν χρειάζονταν. Τὸ φταίξιμό του ἦτον φανερό κι' ἀπ' τὰ χειρότερα· ἔπρεπε νὰ πάθῃ τὰ σκληρότερα.

Γι' αὐτὸ κι' ὁ δάσκαλος τοῦ εἶπε νὰ διαλέξῃ μόνος του. Πλιό-
τερο πονεῖ ἡ μαχαιριά, ὅταν τὴν παίρνης ἀπ' τὸ χέρι σου.

Τέλος ὁ Μῆτσος μίλησε :

— "Ἄς εἶναι τὸ βελόνι κι' ἡ βέργα, δάσκαλε...

Φόβος καὶ τρόμος ἔπιασε τὸν μικρόκοσμο· κορίτσια κι' ἀ-
γόρια δάγκωσαν τὰ χεῖλια κι' ἐκυττάχθηκαν. Τῆς Λεῖμονιᾶς
μας ἡ καρδούλα σπαράχτηκε.

— "Ἄ, ὄχι ! τοῦ εἶπε ὁ δάσκαλος. Αὐτὰ σ' ἀρέσουν· γιὰ
σένα εἶναι τίποτα. Τὸ φτύσιμο σου πρέπει καὶ τὸ μουντζούρω-
μα, νὰ μάθῃς κακορίζικε, πῶς φέρονται οἱ ἄνθρωποι... Καὶ
θὰ σὲ μουντζουρώσῃ ἡ ἴδια μὲ τὰ χέρια της... καὶ θὰ σὲ φτύ-
σῃ, ἀθεόφοβε...

Ἐπῆρε τὸ καλαμάρι του κι' ἐκάλεσε τὴ Λεῖμονιᾶ μπροστά
στὸ Μῆτσο, καὶ τὴν πρόσταξε νὰ μουντζουρώσῃ μὲ τὴ με-
λάνη τὰ μοῦτρά του.

Ἐκείνη μὲ τὰ μάτια χαμηλά, δὲν ἄπλωνε τὰ χέρια της,
παρὰ στεκῶνταν σὰν στύλος ἀπὸ μάρμαρο.

— Ἐμπρός ! τῆς εἶπε ὁ δάσκαλος κι' ἔπιασε τὸ χέρι της.
Ἐβούτηξε στὴ μελάνη τὸ δάχτυλό της καὶ τὸ μελάνωσε· κι'
ἔτσι κρατῶντας τὸ μαῦρο δάχτυλο, ζωγράφισε μαῦρους σταυ-
ροὺς στοῦ Μήτσου τὸ γλέφαρο, σιτὴ μύτη, στὸ σαγόνι, στὰ
μάγουλα.

Τῆς Λεῖμονιᾶς τὸ χέρι ἔτρεψε. Λές κι' ἀκουμποῦσε σὲ καμ-
μένο σίδερο. Ἐστάθηκε μπροστά του ἀκίνητη. Μιά στεναχώ-
ρια τὴν ἔπνιγε. Μάτια δὲν βλέπεις· μόνον ματόκλαδα. Ποιός
ἀπ' τοὺς δύο τοὺς ἔπασχε πλειότερο ;

Σὰν τέλειωσε τὸ μουντζούρωμα, ὁ δάσκαλος πρῶτος ἔδωκε
τὸ παράδειγμα, καὶ μ' ἓνα σίλιον δυνατὸ τὸν ἔφτυσε στὸ πρό-
σωπο.

Περάσαν κι' ὅλα τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κορίτσια καὶ τὸν ἔφτυ-
σαν, ἄλλα στὸ στήθος, κι' ἄλλα στὰ μαλλιά, καὶ μερικὰ στὰ
μάτια καὶ στὸ στόμα καὶ στὰ μάγουλα.

Τὸ σάλιο κι' ἡ μελάνη ἀνακατώθηκαν, καὶ μιὰ μουντζούρα
ἐγίνηκε τὸ γέλαστό του πρόσωπο.

Κάθε φτυσιὰ στὸ πρόσωπο τοῦ Μήτσου, χτυποῦτε στὴν καρ-
διὰ τῆς Λεῖμονιᾶς ὡς ἂν μολύβι ἀναλυτό.

— Σειρά σου τώρα, τῆς εἶπε ὁ δάσκαλος. Νὰ ἰδῶ τί φτύ-

σιμο θὰ τὸν κάνης ἐσύ, ἄλλη φορὰ νὰ μὴ σοῦ ρίχνῃ τραντάφυλλα . . . Τί στέκεσαι ; Ἐμπρός ! Φτύσε τον γλήγορα ! "Ἀνοιξε τὸ στόμα σου καὶ φτύσε τον... "Ἄν δὲν τὸν φτύσῃς, θὰ σὲ βάλω δίπλα του καὶ θὰ διατάξω νὰ φτύσῃ ἐσένα ὅλο τὸ σχολειό ! . . .

Πρᾶμμα ἀνέλπιστο, πρᾶμμα ποῦ δὲν μπορούσε νὰ φανταστῇ ὁ σκληρὸς ὁ δάσκαλος. Ἡ Λεϊμονιά, μὲ δάκρυα σὰν αὐλακάκια στὰ μάγουλα, προχώρησε δυὸ βήματα, καὶ μ' ἓνα κίνημα, στὸ πλάϊ τοῦ Μήτσου στάθηκε. Καλλίτερα τὸ φτύσιμο, παρὰ νὰ ρίξῃ τὸ σάλιο τῆς στὸ πρόσωπο ἐκείνου, ποῦ τῆς ἔρριξε μ' ἓνα τραντάφυλλο τὴν καρδούλα του.

— Φτυῦ σου ! θέλησε νὰ τὴ φτύσῃ ὁ δάσκαλος, μὰ τὸ σάλιο χάθηκε στὸ στόμα του. Τὰ δάκρυα τῆς τὸν πάγωσαν. Τοῦ φάνηκε σὰν ἅγιο μυστήριο. Ὁ νεῦς του ζαλίστηκε. Σὰν τὸ κερί μπρὸς στὴ φωτιά, ἡ πέτρινη καρδιά του μαλάκωσε.

Δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ πλεיותרο. Μία ταραχὴ μεγάλῃ αἰσθάνθηκε στὸ στῆθός του καὶ ἔτρεξε νὰ φύγῃ ἀπὸ κεῖ, μὴ θέλοντας νὰ δεῖξῃ τὰ μάτια του, ποῦταν γεμᾶτα δάκρυα.

Κι' ὁ Ἥλιος τότες ἔρριξε τῆς ὑστερναῖς ἀχτίдайς του, καὶ ἔλαμψαν τὰ πρόσωπα τοῦ Μήτσου καὶ τῆς Λεϊμονιάς, τὸ ἓνα μουτζουρωμένο καὶ τᾶλλο μὲ τὰ κλάματα.

(Βόλος, 1902).

ΓΕΩΡΓ. ΑΔΡΑΚΤΑΣ

Στὰ ξέπλεγα ξανθὰ μαλλιάκια τῆς

ΣΕ εἶδα χθὲς μὲ ξέπλεγα
τὰ ὀλόχρυσά μαλλιὰ σου,
κ' ἦταν ἀγγέλου, ἀγάπη μου,
καὶ τρέλα ἢ ἐμμορφιά σου.

Στ' ἀγέρι ἔδωσα φιλιὰ
καὶ τοῦ εἶπα νὰ σ'τὰ φέρῃ . . .
Σοῦ τὰ ἔφερε ; τὰ δέχτηκες ;
Ποιὸς τάχα νὰ τὰ ξέρῃ.

Θ. ΚΟΝΤΟΜΙΧΑΛΟΣ